

skal Debitor selv vælge 2, men det faar ikke Kreditor til at være mere tilbøjelig til at sige: Det er nok en upartisk Institution, som vi kan stole paa; Kreditor vil snarere tro, at det er nogle, der er født til at handle i Debtors Favør. Jeg tror derfor ikke, at Udvalg sammensat paa den Maade bliver det allerbedste Mellemed mellem Debitor og Kreditor. Der mangler ogsaa en Bestemmelse i Forslaget om, at dette Udvalg maa have Lov til at afvise ugrundede Begæringer. Det er ganske urimeligt, at en Mand kan komme og fremsætte en saadan Begæring, naar man ser, at han ikke kan faa Akkord, Udvalget maa da kunne afvise ham. Paa den anden Side maa det, hvis det tager sig af Sagen, være dets Pligt at afvikle Forholdet saa hurtigt som muligt.

Saa er der endelig endnu en Ting, man maa være klar over: Naar man nu afskærer Kreditorerne fra Konkursfølgning baade under hele Akkordforhandlingen, og saa snart Debitor bare siger: Jeg ønsker at faa en Tvangsakkord bragt i Stand, bliver man rimeligvis nødt til i alles Interesse at sørge for, at der bliver en vis Kontrol med Debitor. Jeg kan henvise til det norske Forslag om Akkord, det har den Ordning, man her foreslaar, man afskærer helt Adgangen til at erklære Manden konkurs, saa længe Akkordforhandlingen staar paa, men saa siger man til Gengæld: Saa maa der være en vis Kontrol med Manden, og man har i Norge indført et Akkordstyre, der, saa vidt jeg ved, har virket meget tilfredsstillende. Man har erkendt, at man ikke paa een Gang kan hindre Kreditor i at erklære Manden fallit og lade Debitor skalte og valte med det, han har mellem Hænder, det er at gaa Kreditor for nær, og derved skader man i Virkeligheden ogsaa Debitor.

Det er ogsaa en noget mærkelig Bestemmelse i Slutningen af Forslaget til den nye § 2 a., at Udvalget kan tilsige ikke blot Skyldneren til at møde og give Forklaring, men enhver Kreditor, der bor eller opholder sig i Retskreds eller indenfor 30 km, kan af Udvalgets Formand faa Tilsigelse til at møde, ganske vist staar der „naar Omstændighederne i særlig Grad taler derfor“, og hvis Manden saa udebliver, kan han mulktres med fra 10 til 100 Kr., det er betydeligt kraftigere, end Tvangsakkordloven hjemler, at man paa den Maade kan indkalde Kreditorerne til personlig at give Møde. Jeg tror ikke, at en Mand, der saadan er tvunget til at møde, bliver særlig gunstig at for-

handle med, naar man skal faa ham til at vise Velvillie og slaa af paa sin Fordring.

Saa er der den vigtige Bestemmelse i § 2 b., som gaar ud paa eventuelt at udvide disse Hjælpeudvalg ogsaa til Byerhvervene. Dette frembyder, som det fremgaar af en Henvendelse fra Akkordforeningernes Bestyrelse her til Rigsdagen af 17. ds., mange Betæneligheder, og der har ikke fra Erhvervenes Side i Byerne været fremsat noget Ønske om disse nye Institutioner, der let kan komme til at konkurrere med de bestaaende Akkordforeninger, som i Praksis har virket meget gavnligt i mange Tilfælde og ogsaa netop gavnet Debitor; saa jeg synes, at der skal man være meget varsom.

De Tilfælde, hvor man griber for stærkt ind i Kreditors Ret, er for det første § 2 i Lovforslaget om Ændringer i Konkursloven, der gaar ud paa, at Skifteforvalteren kan udsætte Behandlingen af en Konkursbegæring, som Kreditor har indgivet, ikke bare naar Kreditor gaar ind paa det — det kan man jo forstaa —, men ogsaa mod hans Villie, kun paa Debtors blotte Opgivelse om, at nu vil han se, om han ikke kan faa en Tvangsakkord. Det synes at være at gaa lovlig vidt. Dernæst afskærer man uden nogen Kontrol med Skyldneren Kreditorerne fra at erklære Konkurs under hele den officielle Akkordbehandling, og endelig nedsætter man de Majoriteter, som hidtil har været krævet for, at Kreditorernes Flertal skulde kunne tvinge Mindretallet til at gaa ind paa en Akkord. Alt dette vil let kunne komme til at give Bagslag, idet Folk bliver for bange for at give Kredit under saadanne Omstændigheder, naar de ved, at det kan blive saa vanskeligt for dem at skride til Retsfølgning.

Endelig vil jeg ogsaa gøre opmærksom paa, at der er en Gruppe Mennesker, som bliver daarligere stillet ved Tvangsakkord, end de er ved Konkurs, og det er de ulykkelige, der har skrevet sig som Kautionister for en Debitor. Naar Debitor kommer under Konkursbehandling, saa maa Kautionisterne naturligvis betale, men de har dog et Regreskrav overfor Manden, hvis han senere skulde komme til Penge igen. Men bliver der sluttet Tvangsakkord, gaar den altid ud over Kautionisterne; og jo hyppigere det bliver at slutte Tvangsakkord i Stedet for Konkurs, des farligere bliver det at tegne sig som Kautionist; for han nyder ingen Fordel af Nedsættelsen ved Tvangsakkorden; han maa betale det hele Restbeløb og kan